

ARI PAULIÖW

★
*Johnny
Kniga*

MUSTA MAMBA

Johnny
JESSE HACKMAN - ROMAANI

ARI PAULOW

MUSTA MAMBA

JESSE HACKMAN - ROMAANI

Ab alio exspectes, alteri quod feceris.

The logo for Johnny Kniga, featuring a five-pointed star above the name 'Johnny Kniga' written in a stylized, cursive script.

Tätä romaania kirjoittaessani sain apua muun muassa
Keskusrikospoliisin Oulun toimipisteen ja Lapin poliisin
Kemin poliisilaitoksen tutkijoilta.

Lisäksi sain tietoa erityisoppilaitoksista kahdelta
oululaiselta erityisopettajalta.

Kiitän heitä kaikkia täydestä sydämestäni.

Ari Paulow

Copyright © Ari Paulow 2014

Johnny Kniga Kustannus
imprint of Werner Söderström Corporation
PL 314 (Korkeavuorenkatu 37), 00101 Helsinki

www.johnnykniga.fi

ISBN 978-951-0-40525-3

Painettu EU:ssa.

ALKUSOITTO

Sorvitie 3, Oulu

Tiistai-iltapäivä toukokuun alussa

”Vittu, sä oot Muksu idiootti! Jätä mut rauhaan, kuuletko!
Näpit irti ja äkkiä!”

Huuto kajahti Oulun kaupungin Teknisen liikelaitoksen hallinnoiman kiinteistön pihalla Taka-Lyötyyn kaupunginosassa. Pitkänomainen harmaa rakennus sijaitsi Poratie 3:ssa, aivan Suomen pisimmäksi maasillaksi väitetyt Joutsensillan kupeessa.

Kapea kujantynkä erotti sen täysin identtisestä rakennuksesta, joka ulottui etelän suunnassa Poratien itään päin kääntyvään mutkaan saakka.

Eteläinen rakennus oli edelleen Teknisen liikelaitoksen käytössä. Lähempänä siltaa sijaitsevassa talossa toimi tilapäissijoitettuna koulu, jonka olemassaolosta harva paikkakuntalainenkaan tiesi. Eräiden mielestä opinahjo oli syvältä sieltä minne aurinko ei paista. Monet taas väittivät sen olevan parasta, mitä Suomen viidenneksi suurimman kaupungin opetustoimi oli vuosikausiin saanut aikaan.

Yleisessä kielenkäytössä 2000-luvun alussa perustettua koulua kutsuttiin nimellä Elko. Oulun kaupungin opetusviraston alaisen oppilaitoksen virallinen nimihirviö kuului *Erityisongelmaisten lasten ja nuorten yläasteen yhteisopetuksen kokeilukoulu*.

Elkon väliaikainen toiminta muuhun käyttöön tarkoitetuissa tiloissa näkyi myös päärakennuksen ulkopuolella.

Sen kahta sivustaa reunustavat alueet eivät olleet välituntien viettoon suunniteltuja. Kadunpuolen parkkipaikalla oleskelu oli jo pelkästään onnettomuusriskin vuoksi kielletty. Takapihan puolella oli vain varastorakennuksen idästä ja koulutalon lännestä rajaama ahdas asfalttikenttä. Päistään tontti oli avoin.

Nyt kun kello oli 14.10, ja oppitunnit menossa, pihalla oli vain kaksi oppilasta. Toinen oli 15-vuotias tyttö ja toinen samanikäinen poika.

Tyttö oli ikäisekseen pitkä ja hyvin kehittynyt. Vaalea, hoikka ja voimakkaasti meikattu. Korvissa napit ja sormissa lukuisia erikokoisia sormuksia. Yksi lävistyskoru kummassakin sieraimessa ja toiset ylä- ja alahuulessa. Kaikki neljä rautaa. Ei raitoja hiuksissa. Ei aatteita ilmaisevia rintanappeja. Tatuointeja oli kaksi. Sini-vihreä perhonen vasemmassa pakarassa ja pieni ristilukki oikean nännipihan vieressä.

Äitinsä toiveesta hänet oli kastettu Iina Veronica Ylilauriksi. Kutsumanimi koulussa ja kotona Veronica. Lempinimi Bitsu.

Ajar Muktar Ibrahim oli yhtä tumma kuin Bitsu oli vaalea. Musta kihara tukka ja samanväriset kulmat. Lähes 170 senttiä pitkä. Hoikka ja hyväkuntoisen oloinen. Gangsta-tyyliset farkut, mustat lenkkarit ja väljä sininen huppari. Ei lävistyksiä, ei koruja. Yksi nimikirjaintatuointi olkavarressa.

Kutsumanimi koulussa ja kotona Muktar. Katu- ja lempinimi Muksu.

”Painu jo siitä! Helvetin ällö!” Veronica rääkäisi ja riuhtaisi kätensä irti Muktarin otteesta. Samalla hän tönäisi poikaa rinnaasta ja lähti pitkä vaalea poninhäntä heilahdellen marssimaan kohti naapurirakennuksen pihaa.

”Bitsu, perkele! Et lähde mihinkään! Kuuletko!” Muktar rääkäisi ja pinkaisi tytön perään. Nopeana juoksijana sai tämän kiinni jo parilla kolmella loikalla.

”Usko jo, Muksu!” kirkui tyttö, kun poika tarrasi häntä ran-
teesta. ”Ei me olla enää yhdessä. Päästä mut kotiin!”

”Vittu, Bitsu! Mä päätän sen asian. Paina se kalloosi!” poika
huusi ja sieppasi Veronican syliinsä. Nyt he olivat jo aivan etu-
pihan pysäköintialueelle johtavan kujanteen suun kohdalla.

”Saatanan kurdi! Päästä irti!” raivosi tyttö ja rimpuili kaikin
voimin. Pinkki Hello Kitty -olkalaukku tipahti asfalttiin ja leväh-
ti auki. Beautyboksi, vihko ja kaksi paksua oppikirjaa vierähtivät
ulos ja eri suuntiin.

”Anna edes pusu! Kuulitko, Bitsu? Yksi kielari!” Muktar
lähätti ja puristi tytön itseään vasten. Bitsu ei suinkaan ollut
haukkumanimi – päinvastoin. Kadulla, koulussa ja ostarilla bitch-
sanan suomalainen väännös oli kunnianosoitus. Kehu ja merkki
siitä, että tyttö oli suosittu ja ylpeä sisäpiirin jäsen.

”En anna! En enää ikinä!” tyttö puhisi ja täräytti Muktaria
polvella nivusiin. Potku tehosi. Poika vingahti ja oikealla kädellä
haarojaan puristaen vajosi kyykkyyn.

Mutta Veronican kauhuksi vasemman käden ote piti. ”Saata-
nan huora! Nyt tuli turpaan!” Muktar ärjäisi ja riuhtaisi hänet
asfalttiin nurin niskoin. Tyttö rojahti kyljelleen pojan viereen.

”Apua! Hullu!” hän parkaisi Muktarin alkaessa retuuttaa hän-
tä maassa pitkin ja poikin. Pusakka risahti saumoista. Uusien
vaaleanpunaisten farkkujen polvet ja takamus tummuivat liasta
ja öljystä.

”Mua et huora jätä! Et ikinä”, Muktar uhosi ja katsahti varal-
ta ympärilleen. Ei ongelmia. Kukaan ei nähnyt heitä ikkunoista,
kadulta tai naapurirakennuksen pihalta.

Veronica tajusi kurdipojan raivon ja kierähti sikiöasentoon. Pol-
vet koukkuun ja kädet pään päälle ristiin. Vanha ja hyväksi koettu
keino. Ei se toki estäisi jalkojen, selän ja käsien kipua ja mustelmia.
Mutta näin hän suojaisi parhaiten kehonsa ja kasvonsa.

Muktar oli jo lyömässä, kun rakennusten väliin jäävältä kujal-
ta ilmestyi roteva punapää. Poika oli Nauri Matias Tiira. Nakke.

Muktaria pidempi ja vankempi ryökäle, jonka punaisesta kuontalosta kukaan Elkon oppilas ei uskaltanut laskea leikkiä. Eikä yksikään omaa terveyttään arvostava kutsunut häntä Nakke Nakuttajaksi. Ei, vaikka Nauri puhui itsestään usein tuolla nimellä.

Teki sen aina silloin, kun nakutti jonkun heikomman koulutoverin päätä oppilaitoksen pihamaata rajaavan hallin puiseen oveen. Ja nauroi niin, että katsomaan jääneitä muita oppilaita hirvitti.

Nakke oli erityisongelmainen nuori. Muissa kouluissa pärjäämätön häirikkö, jollaisia varten Elko oli alun perin perustettu. Ja samaan pudokasporukkaan kuuluivat myös Veronica ”Bitsu” Ylilauri ja Muksuna tunnettu Muktar Ibrahim.

Kaikki kolme olivat samalla kasiluokalla. Kerran jo luokalleen jääneitä häiriköitä. Erityisongelmaisten lasten ja nuorten yläasteen yhteisopetuksen kokeilukoulun ydinjoukkoa.

Nauri Nakke Tiira oli myös Veronica Ylilaurin nykyinen poikaystävä.

”Irti Bitsusta! Saatanan sika!” hän huusi ja juoksi nyrkit pystyssä Muktaria kohti.

Muktar käännähti huudon suuntaan – ja säikähti pahemman kerran. Samalla hän irrotti otteensa niin, että Veronica pääsi ryömimään pois hänen altaan.

”Tää on mun ja Bitsun välinen juttu. Kuulitko, Nakke! Ei kuulu sulle!” hän rääkäisi opettajanhuoneen ikkunaa hädissään vilkuillen. Turhaan. Ei siellä tuntien alettua ollut enää ketään.

”Nyt saat ähly kuonoosi! Lätty lätisee!” Nakke uhosi ja huihtaisi Muktaria vauhdista.

Muktar väisti ja säntäsi karkuun naapurirakennuksen pihalle. Reitti oli tuttu jo monilta kerroilta. Nyt hän ei jäänyt sinne, vaan juoksi koneiden ja autojen välistä pujotellen kadulle saakka. Ja kun hän Poratien alkuun ehdittyään vilkaisi taakseen, ei Nakkea enää näkynyt.

Muktar tuhahti ja hidasti kävelyvauhtiin. Enää ei ollut kiirettä.

Ei tuon ääliön takia. Nauri ja Naurin kaverit kyllä tiesivät, että häntä ne eivät ikinä nappaisi. Eivät ainakaan ilman polkupyöräään tai mopojaan. Hyvä jos edes niillä ajaen. Hän kun pelasi AC Oulun junnuissa ja oli koko ikäluokkansa nopein etenijä.

*

”Sattuiko sulle pahasti? Onko haavoja?” Nakke huolehti ja ojensi kätensä auttaakseen Veronican pystyyn. Mutta ei hänen apuaan kaivattu. Tyttö kipusi jaloilleen omin avuin ja kivahti itkunsekaisella äänellä:

”Kai sinä saakeli omin silmin näit, miten kävi. Muksu hyökkäsi kimppuuni heti kun tulin ulos ja yritin lähteä. Intti mun olevan sen rakas ja alkoi riehua. Missä sä taas oikein kuppasit?”

”En mä missään”, Nakke mutisi punaista sänkitukkaansa haroen. ”Tai no joo... Käytiin me Ridgen ja Kärkkärin kanssa Joutsensillan K-marketissa. Nussittiin Mallu-kartonki”, hän jatkoi Veronican halveksivan katseen huomattessaan.

”Kävitte varkaissa!” Veronica sähähti samalla housujaan hiekasta pyyhkien. ”Vaikka sun piti odottaa mua pihalla. Vaikka sä tiesit hyvin, että Muktar uhkaili mua jo aamulla. Mitä sä oikein ajattelit?”

”Niin tuota... Mulla ja jätkillä oli siis röökkit loppu. Ja ei meillä mennyt edes kauaa... Tultiin jo melkein heti kun äikäntunti päättyi”, Nakke änkytti hädissään. Hän ja Ridge ja Kasper olivat lintsanneet viimeisen oppitunnin. Niin kuin tiistaina aina. Ei heitä äidinkieli olisi vähempää voinut kiinnostaa.

Ridge ja Kärkkärinä tunnettu Kasper seurasi Nauria aina ja joka paikkaan. Kasper Kärki oli tumma koltiaainen, jota innosti lähinnä heikompien ikätovereiden kiusaaminen. Kutsumanimi Kärkkäri juontui pojan himosta käristemakkaroihin.

Kaunariksi haukuttu Ridge Ron Virtanen oli häntä puolet hintelämpi. Vaalea kiharapää. Ridge taas kantoi kaunaa suurim-

man osan ajastaan. Lempinimi tuli sekä siitä että Ridge Ronin äidin suosikki-tv-sarjasta.

”Röökit loppu...”, Veronica sanoi. Lässytti niin kuin pikkuvauvalle. Ja normitapaansa hermostui silmänräpäyksessä: ”Vittu teidän kanssanne! Kuka tässä kaipaa jotain saatanan Mallua! Kukkaa mä tartten enkä spaddua. Hampppua, lätkää, yrttiä, blossia... Tajuatko, saataka!”

”Joo joo, tajuan, tajuan”, Nakke myönteli punaiseksi karah-taen. ”Mutta kun ei sitä saa nyt mistään. Ei edes Kaketsun tai Karjasillan ostarilta. Ja Meri-Toppilaan asti ei jaksakaan lähteä.”

”Eikä varsinkaan Rajikseen”, Ridge möläytti sivusta. Nakkea varjona seurannut poika tavoitteli kovan kaverin ilmettä siinä huonosti onnistuen.

”Juu, ei edes mopolla”, jatkoi hänen perässään lompsinut Kasper. ”Se on aivan älyttömän kaukana. Täältä on varmaan yli kymmenen kilsaa.”

”Vittu sun kilsas... Minä kyllä helvetin hyvin tiedän missä Rajakylä on. Mä sentään asuin siellä pentuna. Kymmenen vuotta”, Veronica tiuski ja lisäsi Ridgeä ja Kasperia mulkaisten: ”Ja ei teiltä kahdelta kysytty yhtään mitään.”

”Nyt jätkät hiljaa”, Nakke ärähti ja puhutteli tyttöä: ”Joko Bitsu mennään? Mä saatan sut kotiisi.”

”Ja vitut saatat yhtään mihinkään! Mä kyllä osaan sinne aivan itse. Ei siihen tarvita sua avuksi”, Veronica tuhisi teennäisen ival-liseen sävyynsä. Ei häntä huvittanut yhtään kävellä yksin Mäntylään saakka. Mutta nyt ei auttanut antaa periksi. Jos hän sen tekisi, menisi maine. Ja Nakke vielä alkaisi luulla, että hän oli siitä ja noista sen idioottikavereista riippuvainen. Ei hän ollut. Ei kenestäkään. Ei Nakesta, ei äidistään eikä isästään, jota hän ei tietääkseen ollut koskaan edes nähnyt.

Ja kaikkein vähiten hän oli ollut riippuvainen Muktarista. Vaikka se kusipää edelleen uhosi hänen olevan ikuista omaisuuttaan...

”Entä jos mä kuitenkin tulisin mukaasi? Varmuuden vuoksi.

Kai sä muistat ne ehdistelutapaukset?” Nakke yritti vielä. Höyhetyän, Taka-Lyötyän, Lintulan ja Karjasillan alueilla oli kevättalven aikana houkuteltu autoihin useita yläasteikäisiä tyttöjä. Kaikki heidän omasta koulustaan. Kaikki hoikkia ja vaaleatukkaisia – Veronican oloisia.

”Ihan tosi, Nakke. Mä kävelen yksin”, Veronica intti yhä. Miksi hän olisi vaarassa? Nythän elettiin jo toukokuun alkua. Ilma oli kaunis, eikä kellokaan ollut edes puolta kolmea iltapäivällä. Autoja, mopoja, pyöräilijöitä ja jalankulkijoita olisi liikkeellä vaikka kuinka paljon. Satamäärin. Ja Elkosta oli vain reilut kaksi kilometriä Postimestarintielle, missä hän äitinsä kanssa asui. Lyhyt ja vilkas reitti. Jos hän kävelisi Lintulammentien kautta, olisi hän kyllä turvassa.

”Missä sun pyöräs on? Se uusi valkea Helkama, jonka mä annoin?” Nakke tivasi äkkiä. Uudenkarhea pyörä oli pöllitty vapuna erään kapakan edestä ja maalattu kokonaan eriväriseksi.

”Rikki ja kellarissa edelleen. Johan mä sen eilen kerroin”, Veronica jatkoi samalla riidanhaluisella sävyllään. Että häntä jaksoi kysyä. Olihan pyörä aivan kuin pakasta vedetty. Kevyt ja kolmivaihteinen. ”Joku vitun idiootti potki siitä pinnat mutkille eilen. Tässä pihalla keskellä päivää. Jouduin viemään sen kotiin taluttamalla.”

”Entä jos mä tulen ja korjaan sen? Mä kyllä hoidan sen kuntoon”, Nakke ehdotti heti. Ehkä Veronica antaisi periksi. Ellei muuten, niin uuden fillarinsa vuoksi.

Ei antanut. ”Korjaat sen huomenna koulun jälkeen. Nyt mä kävelen yksin”, hän julisti ja kyykistyi keräämään tavaransa maasta.

Pojat katsoivat hölmöinä vierestä, kun hän pitemmittä puheitta ahtoi tavarat laukkuunsa ja kiskaisi vetoketjun kiinni. Lopuksi hän marssi naapuritalon pihalle ja sieltä edelleen Poratietä Lintulammentietä kohti.

Ei häntä mikään voisi uhata. Hän oli Bitsu. Erityisongelmaisten lasten ja nuorten yläasteen kokeilukoulun kovin gimma.

Taka-Lyötty, Oulu

Vt. erityisopettaja Kari Anttila poistui Elkosta etuoven kautta kello 14.23. Sää oli ajankohtaan nähden poikkeuksellisen hyvä. Aurinko paistoi ja lempeä länsituuli sivel ihoa kuin silkki. Lämpöä oli noin 20 astetta, kun hän nousi pyöränsä selkään ja lähti polkemaan Poratien suuntaan.

Anttila oli 37-vuotias. Roteva ja 193 senttiä pitkä – entinen kiekonheittäjä. Yleisurheilu-uransa jälkeen hän oli pelannut amerikkalaista jalkapalloa Northern Lights -joukkueen puolustuslinjassa Oulussa. Aluksi Vaahteraliigassa ja myöhemmin ykkös- ja kakkosdivarissa. Lopulta oli sekin jäänyt, kun polven revenneet ristisiteet eivät olleet ottaneet kunnolla parantuakseen. Niinpä hän viime vuosina oli vain omaksi ilokseen nostellut painoja, käynyt lenkillä ja uinut jonkin verran.

Luokanopettajan tutkinnon hän oli suorittanut Kajaanissa 2000-luvun alussa. Ja muutto takaisin Ouluun oli alusta saakka ollut itsestäänselvyys. Näin jo pelkästään töiden saanninkin takia. Eikä niistä ollutkaan missään vaiheessa tullut pulaa. Kymmenkunta lukukautta eri kouluissa työskenneltyään Anttila oli lopulta saanut erityisopettajan sijaisuuden Elkosta. Ilman suhteita. Ilman erityisopettajan virallista pätevyyttä.

Vastikään ostetussa asunnossa Höyhtyän Haapanatiellä hänen kanssaan asuivat yksityisyrittäjä-vaimo ja heidän kaksi yhteistä lastaan. Huhtikuun alussa kahdeksan vuotta täyttänyt ekaluokkalainen Joel kävi Lintulan koulun ala-astetta. Isosisko Julia opiskeli kahta luokkaa ylempänä samassa opinahjossa veljensä kanssa. Harhaanjohtavaa nimeä kantava oppilaitos sijaitsi Höyhtyän puolella, Haapanatien itäpäässä.

Anna-vaimon kampaamo toimi Karjasillan ostarissa hyvällä paikalla viidettä vuottaan. Ja lainarahalla perustetun firman velat oli maksettu etuajassa jo edelliskesänä. Viimeistä eurosenttiä

myöten. Ja siksi oli pitkän vuokralla asumisen jälkeen uskallettu tehdä päätös: Oli taas otettu lainaa ja hankittu rivitaloaluhooneisto hyvältä paikalta. Lasten koulujen ja omien työpaikkojen läheltä.

Poratielle ehdittyään Anttila kiihdytti vauhtia. Oli vain mukava polkea lujaa niin, että reidet, pohkeet ja verenkiertoelimistö saivat töitä. Samalla saattoi aistia heräävän kevään ja antaa ajoviiman pyyhkiä kasvoja. Vauhdin hurmaa ilman saastuttavaa moottoria. Eikä toki sekään haitannut, että jo alkukesän helteellä naiset kulivat vähissä vaatteissa ja lyhyissä hameissa.

Eihän katsomista ollut kielletty. Ei edes avioliiton aallonmur-tajan suojiin purjehtineilta miehiltä...

Anttila hymyili ja kumartui ohjaustangon ylle. Hitto, mikä fiilis! hän ajatteli. Oli kyllä hienoa polkea kotiin, kun oli taas sellainen ilma.

Samassa hän tarkensi katseensa edempänä sijaitsevan huolto-aseman edustalle. ST1-tunnuksin varustettu huoltamo palveli asiakkaita Poratien oikealla reunalla – Lintulammentien risteyksen lähellä. Aivan sen sisäänajoväylän vieressä oli parkissa vaaleanharmaa pakettiauto, jonka oikeanpuolen etusivuovi repsotti auki. Nuori vaalea tyttö seiso auton vieressä ja jutteli väkärinpaikalla istuvan miehen kanssa. Siitä kulmasta ja siltä etäisyydeltä Anttila näki tästä ainoastaan ovesta ulos työntyvän jalan.

Äkkiä autosta ojentui käsi ja tarttui tyttöä puserosta. Tyttö kirkkaisi ja alkoi huutaa apua. Samalla hän rimpui ja potki, mutta ilman mainittavaa tulosta. Mustan hansikkaan peittämä koura kiskoi häntä vääjäämättä autonovea kohti.

Anttila tajusi heti, mistä oli kyse. ”Sieppausyritys!” hän ähkäisi ja lähti polkemaan täyttä vauhtia tapahtumapaikkaa kohti. Autolle oli yli sata metriä, mutta tytön kirkuna kuului selvänä sieltä saakka.

”Apua! Auttakaa! Auttakaa joku!”

”Tulossa ollaan!” Anttila karjaisi ja otti jaloistaan kaiken irti. Välimatka autoon ja tyttöön supistui kovaa vauhtia.

Kun hän ehti noin 30 metrin päähän, autosta kurkisti huppariasuinen tyyppi. Iso ja leveäharteinen. Musta pipo silmillä ja samanväriset hanskat kädessään.

Ja nyt tämä huomasi Anttilan jyrkän hahmon. Pitkän ja atleetinvaltoisen korston, joka hampaat irvessä karjuen polki heitä kohti.

”Odotas kusipää!” Anttila huusi ja sotki viimeiset metrit hädisään kiljuvan tytön ja likaisenharmaan pakettiauton luo.

Mutta ikävä kyllä edes armoton loppukirikään ei riittänyt. Juuri kun hän pysäytti pyöränsä ja pomppasi satulasta, aika loppui. Hupparimies vetäisi oven kiinni ja kuski polkaisi kaasun pohjaan.

Tämä ei tuntenut sääliä ajokkiaan kohtaan. Moottori ulvoen auto kiihdytti Lintulammentien risteykseen ja siitä vasempaan kurtvaten jatkoi keskustan suuntaan. Katua suojatien kohdalla ylittävä mummo ehti nipin napin sen edestä. Sitten se jo katosi sanomalehti Kalevan toimitalon edustalla kasvavien puiden ja pensaiden taakse.

Anttila kirosi ja asetti pyöränsä jalustimen varaan. Ei ollut järkeä yrittää seurata autoa. Viisainta olisi jäädä ja huolehtia työstä.

”Miten sun Veronica kävi? Et kai sä loukannut itseäsi?” opettaja hätäili. Nyt hän jo tunnisti tytön, joka haalarimiehen otteesta päästyään oli lyhyhistynyt kyljelleen asfaltille.

”Ei, ei tässä mitään... Olen ihan kunnossa”, tyttö nyyhkäisi ja tönäisi opettajan ojentaman käden syrjään. Samalla hän mulkaisi Anttilaa silmät kipunoiden. Aivan kuin tämä olisi syyllinen siihen mitä äsken oli tapahtunut.

Anttila ymmärsi jo aiemmin elämässään kovia kokenutta oppilastaan. Veronica Ylilaurin lapsuus oli sekä kotona että kodin ulkopuolella ollut sieltä rankimmasta päästä. Ja nyt oli sattunut jotain sellaista, mitä kenenkään 15-vuotiaan ei pitäisi kokea. Oli siis parempi antaa hänen toipua rauhassa.

Puolisen tusinaa pyörää ja autoa suhahti heidän ohitse. Mopojen ja skoottereiden pärinää kuului joka puolelta niin kuin

aina koulupäivän päättymisen aikaan. Ja liikkeellä oli myös vartuneempaa väkeä. Nelikymppinen nainen talutti innosta loikkivaa tiibetinspanieliä läheistä puistikkoa kohti. Ehkä noin 60-vuotias herrasmies kiersi heidät ja vilkaisi tyttöä alta kulmain.

Veronica tuhersi itkua, nojasi päätänsä käsiinsä ja käsiään polviinsa. Anttila odotti vaiti hänen takanaan seisten. Aurinko helotti ja kuuma asfaltti lämmitti. Iltapäivä lipui iltaa kohti. Siniharmaa suuri BMW kaarsi huoltamon pihaan ja pysähtyi rakennuksen eteen. Kuski jäi autoon istumaan.

Lopulta Veronica nousi ja pyyhki silmänsä ja nenänsä hihansuuhun. Ääni värisi kuin pikkulapsella, kun hän edelleen niiskuttaen mutisi:

”Kiitos avusta, Kartsa. Nyt mä lähdän kotiin syömään...”

”Kotiin syömään!” Anttila ähkäisi. Tyttöhän oli jo täysin pois tolaltaan. ”Et tosiaankaan! Nyt me soitamme poliisin ja odotamme tässä. Ja sinä teet rikosilmoituksen.”

”Ei, en tee. Ei mitään ilmoitusta... Eikä jepareita”, Veronica niiskahti ja lähti kädet sivuillaan roikkuen raahustamaan Lintulammentietä kohti. Pieni tytönnyrkki puristi rystyset valkoisina Hello Kitty -laukkua, jonka vaalea pinta oli sieltä täällä lian tahraama. Pitkä vaalea poninhäntä heilahteli aivan kuin räjähdysalttiista kuormasta varoittava lippu: Älä tule yhtään lähemmäksi!

Anttila säntäsi hänen peräänsä ja tarttui häntä kevyesti hartioista. ”Odota, hei! Totta kai me teemme ilmoituksen. Kuuletko, Veronica, pysähdy hetkeksi! Sehän oli sieppausyritys...”

”Irti minusta! Vai huudanko apua!” tyttö kivahti ja luikahti irti. Jo aiemmin ratkennut puseronsauma risahti pahaenteisesti.

”Älä nyt hermostu”, Anttila yritti rauhoittavaan sävyyn. Ja tajusi äkkiä sanojensa hölmöyden. Totta kai tyttö oli hermostunut. Kuka tahansa hänen asemassaan olisi ollut...

”Älä koske muhun! Kuulitko, äijä!” Veronica kirahti huulet valkoisina. Sitten hän säntäsi paniikinomaiseen juoksuun kohti

Lintulammentien risteystä. Poninhäntä heilahteli samaa tahtia olkalaukun kanssa. Kengät lätsivät asfalttiin.

Kadunkulman kohdalla Veronica pyrähti oikeaan, Mäntylän suuntaan. Pian hän jo hävisi tienvarren mainosten ja lehtikuusten taakse.

Anttila tuijotti hänen peräänsä ainakin minuutin ennen kuin havahtui.

Elämä Taka-Lyötyän, Karjasillan, Höyhtyän ja Nokelan kohtauspisteessä jatkui arkiseen tapaansa. Autoja tuli ja meni. Lapsia laahusti reput selässään yksin tai porukoina kouluista kotejaan kohti. Lintulasta lähtenyt bussi huristeli lähestulkoon tyhjänä kaupunkiin päin. Äkkiä maisema kuhisi ihmisiä. Lenkkeilijöitä ja sauvakävelijöitä. Polku- ja moottoripyöräilijöitä. Mopoilijoita. Kassit käsissään Karjasillan ostarin kaupoista lylertäviä naisia ja miehiä. Muutama örisevä juoppo apteekin nurkalla horsimassa halpaa viiniä.

Perustiistai, Anttila totesi päätään katkerasti pudistaen. Yksikään ohi kulkeva tai -ajava kansalainen – lähimmäinen – ei ollut kiinnittänyt minkäänlaista huomiota äskeiseen tapahtumaan. Saattikka että olisi millään tavalla siihen puuttunut.

Anttila pohti tilannetta samalla kun kiristi pyöräilykypäränsä hihnan. Puolisen minuuttia vierähti ajatusten poukkoillessa päässä kuin sinne ammutut luodit. Sitten hän nousi pyöränsä satulaan ja lähti polkemaan kotiaan kohti.

Ei hän voisi tehdä enää mitään. Ei, vaikka kuinka haluaisi. Olihan Veronica jyrkästi kieltänyt häntä soittamasta poliisia paikalle.

Eikä hän ollut saanut edes äskeisen pakettiauton rekisteritunnusta ylös. Sitä ei kerta kaikkiaan ollut erottanut kilven peittäneen saven tai maalitahrojen alta.

Ennalta suunniteltu juttu, Anttila päätteli heti. Ja sekin oli varmaa, että haalaripukuisella tyyppillä oli tapahtumahetkellä ollut vähintään yksi kaveri mukanaan. Se näkymätön mies, joka autoa ajoi.

Eikä tämä ollut ensimmäinen kerta näillä kulmilla. Ja tuskinpa jäisi viimeiseksi...

Huuruun menneitä rillejään manaten Anttila ohitti ensin Karjasillan ostarin ja Höyhtyän Grillin. Asfaltti vilisi alla, ja Hanhantie lähestyi kovaa kyytiä. Endorfiini virtasi ja maitohappo täytti lihakset. Ja Karjasillan kirkon kohdalla hänet äkkiä valtasi uskottoman upea tunne.

Jo parissa minuutissa hän olisi kotona lastensa ja vaimonsa luona.

Omassa neljän huoneen, keittiön, saunan ja pienen takapihan muodostamassa rauhan saarekkeessaan.

*

Poratien ST-ykkösen pihalla muuan sivullinen tarkisti kameransa näytöltä hetki sitten ottamansa kuvat. Ei pahoja, hän totesi tyytyväisenä virnistäen. Opettaja Anttila ja aivan hänen edessään jalkakäytävällä makaava tyttö näkyivät kuvissa hyvin.

1

Kaksi viikkoa myöhemmin
Maanantai 11.00–11.40

Tuleva yksityisetsivä evp. Jesse Hackman poltteli sikaria mustan ST-Focuksensa vieressä Oulunsalon lentokentän pikapysähdyspaikalla. 250 hevosvoiman EcoBoost-moottori hyrskytti ja kuljettajan ovi repsotti auki. Pakoputki roplatti ja sylki harmaansinistä pakokaasua ilmaan.

Suihkuturbiinimoottorien jylinän kuullessaan Hackman vilkaisi kelloaan: 11.05 tasan.

Lähti ajoissa, hän tuumi ja kohotti katseensa ylös kohti kirkkaansinistä taivasta.

Finnairin Airbus A319 oli jyrkässä nousussa länsiluoteen suuntaan. Merenselän yllä se kallistui vasemmalle siivelle ja kaartoi tiukassa kulmassa etelää kohti. Pian se kutistui pieneksi väräjäväksi pisteeksi, joka parissa minuutissa katosi helteisen kevätpäivän utuun.

Hackman pudotti sikarinsa maahan ja polki sen tulipään sammuksiin asfalttia vasten. Sitten hän ryömi autoonsa ja kiihdytti harvan liikenteen seassa kaupungin suuntaan. Turvavyö napsahti kiinni ja stereot päälle.

Mark Knopflerin tuttu *Postcards from Paraguay* kajahti hifitason kaiuttimista ilmastointilaitteen kevyen huminan sekaan.

Fender-kitara helisi ja basso jytisi. Rumpu takoi biitin:”*So it was goodbye, compañoero. Cheerio...*”

Laulu oli knopflermaista kaihoa täynnä. Se kertoi rosvo-kave-
reista. Saaliinhiimosta ja petturuudesta. Mutta Hackmanin kump-
pani ei ollut rosvo tai petturi. Eikä hän ollut compañoero eli mies.
Tuulia Kinnas oli nainen isolla alkukirjaimella. *Compañera*.

Rakastettu, ystävä ja paras kaveri. Sielun sisar ja kohtalotoveri.

Ja äkkiä kaiho valtasi myös Hackmanin. Hän ei ollut koskaan
pitänyt eroista. Ja tätä hän suorastaan inhosi. Neljä kokonaista
vuorokautta ja rapiat päälle. Yli sata tuntia. Se olisi pisin ero hei-
dän yhteisellä taipaleellaan.

Tuulia Kinnas oli sisustus- ja ympäristösuunnitteluun keskit-
tynyt arkkitehti. Yhden naisen pk-yrityksen omistaja. Liikkeen-
harjoittaja niin kuin hänkin.

Hackman oli osaomistaja Liverpool-pubissa. Ja lisäksi hän
pyöritti yhden miehen etsivätoimistoa. Kaksi firmaa. Kaksi eri-
laista ammattia. Baarityön ohella hän oli suorittanut yksityisiä
rikostutkimuksia jo toistakymmentä vuotta.

Mutta nyt he molemmat olivat luopumassa yrityksistään.
Omasta halustaan – ja hyvillä mielin. Ja siksi Tuulia oli lähtenyt
Ranskaan katsastamaan erästä Juan les Pinsin lähistöllä sijaitse-
vaa huvilaa.

Rahat siihen olivat jo koossa – 500 000 euroa, jotka erään
tapauksen yhteydessä olivat päätyneet heidän haltuunsa. Tai
oikeastaan Jesse Hackmanin haltuun.

Eikä huvilan ostokaan veisi heitä puille paljaille. Olihan tuon
saman tapauksen yhteydessä kadonnut kaikkiaan 1 300 000
euroa. Ja nyt ne makasivat erään sveitsiläisen pankin numero-
tilillä. Ja tilinkäyttöön vaadittava numero oli ja pysyi erään oulu-
laisen yksityisetsivän muistissa.

Hackman aikoi myydä myös Ainolan Portin luksustalon kak-
sionsa. Kiinteistövälittäjä Backman LKV uskoi hänen saavan siitä
jopa 150 000 euroa. Lisäksi hän luopuisi osuudestaan kirjailija-

serkku Arttu Palovaaran kanssa omistamassaan Pub Liverpoolissa. Ravintolaosakkeiden siirtohinnaksi oli sovittu 100 000 euroa.

Kun ne kaikki laski yhteen, hän ja Tuulia kyllä pärjäisivät.

Loppuikänsä.

Geordie-pojan *Shangri-La*-albumi oli ehtinyt jo viimeiseen biisiin, kun Hackman pysäytti autonsa Isonkadun toimistonsa eteen. Nyt hän aikoi vain käväistä ylhäällä hakemassa tavaroitaan. Ja siihen ei menisi kauan. Niinpä hän pudotti parkkimittarin nieluun vain euron kolikon ennen kuin asteli rappuun ja kipusi kolmanteen kerrokseen. Siellä hän pujahti käytävänovesta ja veti sen perässään kiinni.

Etsivätoimisto Hackman sijaitsi samoissa tiloissa useiden muiden pk-yritysten kanssa. Avarasta yhteisaulasta johti sinne ovi, jonka yläosan maitolasi-ikkunassa luki yhä edelleen kullanvärisiin kirjaimin: *Etsivätoimisto Hackman – yksityisiä rikostutkimuksia*. Ikkunaa koristi myös firman logo, jonka alla oli nyt jo käytöstä poistettu puhelinnumero.

Aulatilán keskiosaa hallitsi neuvottelupöytä, jota useimmiten käytettiin ruokailutarkoituksiin. Nyt sen kansi oli puhdas ja tyhjä kuin huone sen ympärillä. Hackman seisahtui hetkeksi ja hipaisi kädellään kiiltäväksi lakatun pöydän pintaa. Ajatus karkasi menneisiin vuosiin.

Ne vilisivät niin kuin ylinopeudella ajettu filmi hänen silmiensä edessä:

Muutto Oulusta New York Cityn East Villageen lähes 20 vuotta sitten. Motiivina kaukokaipuu ja – sitä enemmän – nuoruuden rakkauden päättyminen tuskalliseen eroon.

Lakitieteen opinnot New York Universityssä ja lukujen kustantaminen baarimikon töitä McSorley's Old Ale House -nimisessä pubissa paiskien. Alempi oikeustieteen tutkinto vajaassa neljässä vuodessa. Yllätyskihlaus ja yhteen muuttaminen Mary O'Neill-nimisen irlantilaistaustaisen punapään kanssa.

Etsivätoimiston osto ja Maryn houkuttelu firman sihteeriksi lupaamalla ummet ja lammet. Aika mukavia vuosia. Töitä, huvia ja töitä. Kohtalainen bisnes ja sievoinen summa säästöjä. Pieni amerikkalainen unelma.

Ja sitten erään entisen baarityötoverin murha ja hunaja-ansa. Ikivanha temppu, joka upposi häneen kuin veitsi voihin. Väkivaltaa, lavastus ja painajaismainen ero Marystä. Gangsterit ja poliisit perässä kuin Hitchcockin filmissä. Eikä lopuksi ollut löytynyt kuin yksi ratkaisu: paonomainen muutto takaisin entiseen kotikaupunkiin Ouluun.

Ja Oulussa yhteisen korttelikapakan osto kirjailijaserkku Arttu Palovaaran kanssa. Yhdenmiehen etsivätoimiston perustaminen. Uusi elämä.

Enemmän tai vähemmän riskialttiita dekkarihommia. Baaritöitä. Uusi kihlaus ja avovaimon järkyttävä kuolema.

Yhteiskunnan pohjamutien penkomista. Viskiä, olutta ja rokenrollia. Bodausta ja nyrkkeilyä omaksi iloksi. Lisää töitä. Lisää ikäviä juttuja. Yhden yön suhteita.

Luja ystävyys Oulun poliisipäällystön ainoan tummapintaisen rikoskomisarion kanssa. Pavel J. Suorsa – suomalaisen äidin ja namibialaisen isän vesa – oli kuin veli, mentori ja paras kaveri. Kaikki samassa lupsakassa hahmossa. Ja hienointa oli, että Pavel ja Pavelin Kaisa-vaimo pitivät häntä parhaana ystävänä. Se oli ilo ja kunnia, jota Hackman arvosti yli kaiken.

Ja sitten lopulta – vuosien korpivaelluksen jälkeen – uusi onni Tuulia Kinnaksen rinnalla. Aivan kuin salama kirkkaalta taivaalta: *Crash, boom, bang! Just like that!*

Ei sitä ollut uskoa todeksi. Ei sillä elämäkokemuksella. Mutta totta se oli – ja todelta se tuntui. Ja lähestulkoon pelotti niin että välillä sieluun koski.

Hackman piti itseään universumin onnekkaimpana miehenä. Hyvästä syystä. Olihan Tuulia universumin kaunein, älykkäin, seksikkäin, henkevin ja hauskin nainen. Ja Tuulia halusi ja otti

juuri hänet. Ei niitä parempiin piireihin kuuluvia metroseksuaalimiehiä, joita hänen perässään laukkasi. Ei mitään kravattikaulaista mahtisonnia, vaan aivan tavallisen lupakytän. Asuntovelkaisen pohjoissuomalaisen miehen.

Elämä Tuulian kanssa oli uni, josta Hackman ei halunnut herätä. Ei, vaikka saisi kaikki maailman rahat ja vallan.

Nyt hän antoi katseensa kiertää aulassa ja aulaa reunustavien toimistohuoneiden ovissa. Näky oli tuttua tutumpi ja silti vieras ja erilainen. Jopa sen huoneiston hajukin kertoi muutoksesta. Lattia, seinät, katto ja nurkat henkivät samaa lopullisuuden tuntua.

Ei enää perintä- ja soluttautumiskeikkoja. Ei enää uskottomuudesta epäiltyjen puolisoiden käyttämistä kamera kourassa pusikoissa. Ei enää varasto- ja myymälävarkauksien setvimistä haalarit niskassa duunariksi tekeytyneenä.

Hackman astui toimistokopperonsa ovesta ja sulki sen perässään.

Toiseksi tai kolmanneksi viimeistä kertaa, hän ajatteli samalla kun kiersi istumaan antiikkiliikkeestä aikoinaan ostamansa työpöydän taakse.

Ja huomasi, kuinka pieni se koppi tosiaan oli. Hieman yli 20 neliötä ohuin väliseinin eristettyä tilaa.

Hackman katseli huonettaan ikään kuin hyvästejä heittäen. Ei siinä paljon ollut nähtävää.

Saaristonkadun suuntaan antavan ainoan ikkunan takana vastapäisen kerrostalon seinä. Lattialla halpa ruskeanpunainen bukleematto ja paksu kerros hiekkansekaista pölyä. Aulatilän erotavalla seinällä messinkikuorinen kello ja kellon vieressä Oulun yliopiston arkkitehtuuriopiskelijoiden kalenteri. Tumman pähkinäpuun väriseksi petsatun työpöydän edessä kaksi jakkaraa asiakkaita varten. Työtuolin takana massiivipuinen senkki ja paloturvakaappi. Siinä kaikki.

Ja pian se olisi jo taakse jäänyttä elämää. Ohivirrannutta vettä muistojen kymessä, Hackman ajatteli suurempaa haikeutta tunte-

A

ri Paulowin uutuusromaani lait-
taa samaan keitokseen kurdi-
mafian, uusnatsit ja pedofiili-
renkaan. Soppakauhana kaikkea
hämmentää Jesse Hackman.

Väkivallan vuoksi potkut saanut erityisopettaja
pyytää Hackmanilta apua. Hackman vakuuttuu sii-
tä, että erottaminen on aiheeton ja aloittaa tutki-
mukset. Esiin tulee mielenkiintoisia kytköksiä ja kai-
kenlaista sotkua. Ja kohta jo ensimmäinen ruumis.

Mustan mamban mielikuvitukselliset juonikuviot
kytkeytyvät usein tuttuihin tapahtumiin, jotka niit-
taa yhteen Paulowin kynä tai viimeistään Hackma-
nin nyrkki. Keitos on hyvä, maukas ja sopivan pippu-
rinen.

Kahdeksas Jesse Hackman -romaani jatkaa kun-
niakkaasti tarinoiden taivalta oululaisen arjen tuol-
la puolen.

	ISBN 978-951-0-40525-3			
	84.2	Voi elämän kevät!		
	WWW.JOHNNYKNIGA.FI		9 789510 405253	